

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **D.T.Ch.**, narozený ...
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupený JUDr. Zdeňkem Veberem, advokátem
sídlem Purkyňova 10, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 5. 2019, č. j. MV-63336-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 4. 2018, č. j. OAM-141-10/ZR-2018, jímž byla dle § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušena platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že jediným podkladem pro závěr správních orgánů o neplnění účelu pobytu žalobcem byl výslech žalobce v jiném správním řízení, když žalobci při tomto výslechu nebyla dána možnost samostatně se vyjádřit. Správní orgány nevyzvaly k vyjádření společnost HYSOP Management s. r. o. (dále jen „*zákazník*“) a nevyžádaly si daňová přiznání a účetní doklady. Z toho žalobce dovozoval, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav.
3. Žalobce namítal, že činnost nevykonával v podřízeném poměru, nejednal jménem a na náklady zaměstnavatele, ani za ni nedostával mzdu. Správní orgány nepřihlédly ke smlouvám mezi žalobcem a zákazníkem, ani je neuvedly do podkladů rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce podnikal, prokázala jeho daňová přiznání.
4. Žalobce konečně namítal nepřiměřenost rozhodnutí. Žalobce žije na území od roku 2010 sám, na jeho příjmu je závislá manželka, děti a rodiče žijící ve Vietnamu. Za dobu pobytu si žalobce vytvořil vazby na území a přetrhal vazby ve vlasti. Žalobce by nebyl schopen začlenit se do života ve vlasti. Správní orgány nezohlednily míru porušení zákona žalobcem a třetích osob při nelegálním zaměstnání. Správní orgány pominuly míru zavinění žalobce a to, že veřejný zájem neohrozil on, ale jeho údajný zaměstnavatel.
5. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že žalobce se měl možnost vyjádřit k věci prostřednictvím svého tehdejšího zmocněnce dne 14. 2. 2018, když správní orgány správně vycházely z úřední evidence a podkladů opatřených v jiných řízeních. Žalobce nenavrhoval, aby správní orgán zajistil vyjádření zaměstnavatele, daňová přiznání a účetní doklady ani je sám nezajistil, když pro zjištění skutkového stavu to potřeba nebylo. Závěr o závislém charakteru činnosti žalobce prokazuje výslech žalobce. Přiměřenost rozhodnutí byla správní orgány řádně posouzena, když žalobce v tomto směru žádné skutečnosti správním orgánům nesdělil. Požadavek, aby správní orgány srovnávaly porušení zákona žalobcem a třetími osobami, nemá oporu v zákonu.
7. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

8. Vzhledem k tomu, že žalobce s tímto postupem vyslovil výslovný souhlas a žalovaná ve lhůtě jí k tomu soudem poskytnuté a ani později nevyjádřila svůj nesouhlas s takovýmto postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba je nedůvodná.
11. Soud vyšel z následující právní úpravy: Podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo cizinci platnost povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
12. Žalobce v prvním okruhu žalobních námitek namítal, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, když dospěly k závěru o nelegální práci (závislé práci) žalobce. Žalobce namítl, že tento závěr byl osvědčen toliko jediným důkazem, a to výsledkem žalobce v jiném správním řízení, že žalobce neměl možnost vyjádřit se k předmětu řízení, že absentuje vyjádření zákazníka a listinné důkazy (daňová přiznání, účetní doklady). Žalobce namítl, že nepracoval v pozici podřízenosti, že nejednal jménem a na náklady zákazníka a že nedostával mzdu. Namítl dále, že správní orgány nepřihlédly k jeho smlouvám se zákazníkem, které nejsou ani uvedeny v podkladech pro rozhodnutí. Daňová přiznání prokázala, že žalobce podnikal.
13. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. prosince 2017, č. j. 11 A 168/2017-47, vyplývá, že „*Také Nejvyšší správní soud v obdobných věcech dovodil, že pojem „závažná překážka“ vymezený v ust. § 56 zákona o pobytu cizinců je neurčitým pojmem, který je správní orgán povinen vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání žalobců odůvodnit (např. v rozsudcích ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9As 80/2011 - 69, ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3As 15/2012 - 29, ze dne 30. 1. 2013, č. j. 9As 117/2012 - 35, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3As 14/2013 - 28, a ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4As 114/2013 - 35.). (...) Výkon nelegální práce na území České republiky je třeba vnímat jako jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení. Podezření správního orgánu na obcházení zákona cizincem lze nepochybně hodnotit jako zjištění jiné závažné překážky pobytu cizincem území České republiky. Jde o překážku, kterou zákon o pobytu cizinců přímo nedefinuje, a která může v tom kterém případě dosahovat takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou, protože je zájmem státu, aby povolení k pobytu náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim právní řád ukládá, a svá práva nevykonávají na úkor práv jiných osob nebo státu samotného.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. února 2019, č. j. 6 Azs 7/2019 - 20, je uvedeno, že „*Jinou závažnou překážku pobytu cizince na území může představovat i dlouhodobé obcházení předpisů upravujících zaměstnávání cizinců v České republice (bod 12 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. května 2018, č. j. 10 Azs 197/2017 - 53 a rozsudek č. j. 6 Azs 178/2018 - 24).*“ Podle zveřejněné právní věty rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. června 2013, č. j. 9 A 66/2010-50, publikované ve Sbírce NSS pod č. 2951/2014, platí, že „*Neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno**

vízum k pobytu za účelem podnikání, je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.“

14. Prvoinstanční rozhodnutí je odůvodněno tím, že žalobce pobývá na území od roku 2008 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žádost žalobce ze dne 3. 7. 2017 o vydání povolení k trvalému pobytu byla pravomocně zamítnuta z důvodu, že výdělečná činnost žalobce v areálu KERMI Stříbro prostřednictvím zákazníka vykazuje znaky nelegálního zaměstnání (dále jen „jiné řízení“). Řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, bylo zahájeno dne 23. 1. 2018 z moci úřední. Podle odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vycházel správní orgán z protokolu o výsledku žalobce v jiném řízení dne 17. 10. 2017, konečného rozhodnutí v jiném řízení, výpisu ze živnostenského rejstříku, cizinecké evidence a vyjádření žalobce ze dne 14. 2. 2018.
15. Z výsledku žalobce dne 17. 10. 2017 učinil prvoinstanční orgán závěr, že žalobce vykonával nelegální práci, protože vypověděl, že od 3. 4. 2017 pracuje v areálu firmy KERMI ve Stříbře na základě smlouvy o dílo uzavřené se zákazníkem. Žalobce vykonával práci svařeče radiátorů, měl pravidelnou pracovní dobu od 6 do 17 až 18 hodin, docházka byla monitorována čipovou kartou při odchodu a příchodu z areálu firmy. Pokud chtěl mít žalobce volno, musel o něj požádat zástupce zákazníka. Práce žalobce spočívala v tom, že zástupce zákazníka každý den po příchodu do práce na jeho pracovní místo dovezl potřebné díly a on je svařoval. Až měl žalobce práci hotovou, zástupce zákazníka ji zkontroloval a odvezl do skladu. O tom, co žalobce dělal, rozhodoval zástupce zákazníka, on jen svařel a nemohl si vybrat, co dělá. Od zákazníka měl pronajatou svařečku, pracovní místo, pracovní oděv a všechny pracovní pomůcky – on sám vlastní nepoužíval. Byl placen podle počtu svařených výrobků, tento počet mu na konci měsíce řekl zástupce zákazníka a on na základě tohoto údaje vystavil fakturu. Částku za pronájem místa a pomůcek hradil žalobce zákazníkovi hotově. Žalobce uvedl výslovně, že po celou dobu, kdy pracoval v areálu firmy KERMI, jinou práci nedělal a nepodnikal. Povolení k zaměstnání od úřadu práce neměl. Prvoinstanční orgán shrnul, že žalobce nejméně od 3. 4. 2017 do 31. 12. 2017 nepodnikal, ale vykonával závislou práci, protože v jeho činnosti absentuje prvek samostatnosti. Prvoinstanční orgán podrobně vyložil, proč je činnost žalobce nelegální prací a proč ji lze podřadit pod neurčitý právní pojem *závažné překážky pobytu cizince na území*.
16. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná k odvolání žalobce řádně přezkoumala prvoinstanční rozhodnutí a vypořádala všechny odvolací námitky žalobce. Žalovaná aprobovala závěry prvoinstančního orgánu a znovu vysvětlila s odkazem na příslušnou judikaturu správních soudů, že výpověď žalobce bylo prokázáno, že vykonával nelegální závislou práci a neplnil účel povoleného pobytu (podnikání).
17. Skutkové závěry správních orgánů obou stupňů a jejich právní posouzení uvedené v prvoinstančním a napadeném rozhodnutí soud jako věcně i právně správná aprobuje. Správní orgány v případě žalobce hodnotily všechny relevantní kritéria pro posuzování nelegální práce a jejich závěry jsou správné, pokud posoudily činnost žalobce jako výkon nelegální práce v době platnosti povolení pobytu za účelem podnikání představující závažnou překážku pobytu cizince na území. Na základě výše uvedeného soud došel k závěru, že ve správním řízení byl učiněn správný závěr opřený o provedené dokazování, že žalobce dlouhodobě neplnil účel pobytu a vykonával nelegální práci. Správní orgány

v dané věci rozhodly na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci.

18. Pokud jde o námitku žalobce, že správní orgány neměly vycházet z podkladů jiného řízení (výslech žalobce), soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. července 2018, č. j. 10 Azs 383/2017 - 35, podle něhož lze podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku výslovně uvedl, že ve své judikatuře opakovaně zdůraznil, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu legální cestou, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2014, čj. 1 Azs 195/2014-36, nebo ze dne 25. 1. 2018, čj. 4 Azs 248/2017-37). Nejvyšší správní soud doplnil, že pokud se žalobce v průběhu správního řízení prvního stupně k výsledku, respektive k protokolu o něm, nijak nevyjádřil a nevzněl žádné připomínky, nemá správní orgán povinnost výslech opakovat. Samotná skutečnost, že žalobce s obsahem protokolu o výsledku nesouhlasí, nemůže odůvodnit nezbytnost opakovaného provedení výpovědí. Správnímu orgánu proto nic nebránilo v tom, aby výslech použil. S popsáním právním posouzením ze strany Nejvyššího správního soudu se zdejší soud ztotožňuje s tím, že závěry zde obsažené žalobní námitku žalobce zcela vyvracejí. Je na místě doplnit, že žalobce ostatně v průběhu správního řízení ani žádné skutečnosti vyvracející závěr o neplnění účelu pobytu a výkonu závislé činnosti netvrdil a neidentifikoval ani žádné pochybnosti, které by ze zjištěného skutkového stavu vyplývaly. Žalobce nenamítal v průběhu správního řízení, jaké jeho konkrétní vyjádření při výsledku mělo být vykládáno jinak, jaké konkrétní závěry správních orgánů jsou vadné a proč.
19. Pokud žalobce namítl, že neměl možnost se vyjádřit, jde o námitku nedůvodnou, protože v rámci svého výsledku dne 17. 10. 2017 v jiném řízení byl dotazován, zda chce něco uvést a odvětil, že nikoli. V posuzovaném řízení byl poučen o právu vyjádřit se (viz oznámení ze dne 18. 1. 2018) a žalobce tak učinil ve svém podání ze dne 10. 2. 2018.
20. Jde-li o to, že správní orgány nevyžádaly vyjádření zákazníka, daňová přiznání, účetní doklady a smlouvy se zákazníkem, pak tyto důkazy žalobce ve správním řízení nenavrhoval a pro zjištění skutkového stavu nebyly zapotřebí, protože závěr o neplnění účelu pobytu (nepodnikání) vyplynul jednoznačně z výsledku samotného žalobce. Navíc tyto listiny mohl předložit žalobce, chtěl-li se jich ve svůj prospěch dovolávat. Pro skutková zjištění správních orgánů však nejsou rozhodné formálně bezvadné listiny, ale skutečný, faktický, stav.
21. Další žalobní námitkou bylo, že se správní orgány řádně nevypořádaly s dopady svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce žije na území od roku 2010 sám, jeho rodiče, manželka a děti žijí v domovském státě žalobce a jsou závislí na příjmu žalobce. Žalobce uvedl, že vzhledem k době strávené na území je těžko představitelné, že by se začlenil zpět do života v domovském státu. Správní orgány nezohlednily míru porušení zákona žalobcem a třetích osob při nelegálním zaměstnání. Správní orgány pominuly míru zavinění žalobce a to, že veřejný zájem neohrozil on, ale jeho údajný zaměstnavatel.
22. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 34, vyplývá, že „(...) správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však

neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011)“ (...) Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplynou z průběhu řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).“ Pokud jde o míru vypořádání se s dopady rozhodnutí do sféry žaloby, v rozsudku ze dne 28. listopadu 2018, č. j. 1 Azs 259/2018 - 31, Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud cizinec pouze tvrdí existenci rodinného příslušníka na území ČR (v daném případě bratra), aniž jakkoli individualizuje svůj vztah k němu, může se správní orgán s tímto tvrzením cizince vypořádat s mírou odpovídající kvalitě a konkrétnosti takové námitky cizince.

23. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 36, vyplývá, že „Řádné a dostatečné zjištění skutkového stavu předpokládá správní řád v § 3 a § 50 odst. 3, z nichž vyplývá, že řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní řád zdůrazňuje též zásadu objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69). Nelze ovšem pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu). Přestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60). V této souvislosti soud odkazuje také na rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008 - 63, v němž uvedl: „Nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vážil, je však skutečnost, že existenci rodiny bude sám vyhošťovaný cizinec tvrdit, neboť účelem předmětného ustanovení je právě ochrana jeho práva na rodinný či soukromý život. Pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je tomu i v posuzovaném případě, je pouze na něm, aby se ochrany práva na rodinný život domáhal.“ Ačkoliv se v této věci jednalo o přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění, lze uvedené závěry ohledně břemene tvrzení cizince přiměřeně aplikovat také na nyní projednávanou věc. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že žalobkyni bylo umožněno, aby uplatnila svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.“

24. Správní orgány obou stupňů byly povinny zvážit dopad rozhodnutí do soukromého a

rodinného života žalobce. Správní orgány obou stupňů se dopadem rozhodnutí zabývaly ve svých rozhodnutích rozsáhle a dostatečně.

25. V dané věci bylo ve správním řízení zjištěno (a žalobce to nerozporuje), že všichni členové rodiny žalobce žijí v domovském státě žalobce. Žalobce žádné rodinné vazby na území České republiky netvrdil. Proto napadené rozhodnutí nemůže do rodinného života žalobce a jeho rodinných vazeb negativně zasáhnout.
26. Pokud žalobce namítá ekonomický dopad do jeho soukromého života, pak ten nemůže převážet nad veřejným zájmem na ukončení pobytového oprávnění za účelem podnikání, kterýžto účel žalobce neplnil a vykonával závislou činnost. Soud tedy shledal možný zásah do ekonomického života žalobce, avšak tento zásah nedosahuje takové intenzity, která by přesahovala zájmy ČR, když žalobci byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání z důvodu porušování právních předpisů ČR. Žalobci nic nebrání zajistit si příjmy výdělečnou činností v domovské zemi nebo na území ČR za podmínky získání příslušného pobytového oprávnění.
27. Žalobce sice uváděl, že žije na území od roku 2010, ale podle cizinecké evidence zde žije od roku 2008, nicméně tento rozdíl neměl na rozhodnutí správních orgánů žádný vliv. Žalobce sice v žalobě tvrdil, že si za dobu pobytu vytvořil vazby na území, ale neuvedl jaké. Tvzení, že žalobce zpřetrhal vazby ve vlasti, je vyloučeno žalobcem tvrzenou rodinou ve vlasti a zjištěnými cestami žalobce do vlasti, na něž poukázal ve svém rozhodnutí prvoinstanční orgán. Námitka, že by se žalobce nebyl schopen začlenit do života ve vlasti, nebyla nijak konkretizována.
28. Soud je téhož názoru jako žalovaná, která ve vyjádření k žalobě uvedla, že správní orgány v posuzovaném řízení nebyly povinny zohledňovat a poměřovat míru porušení zákona žalobcem a třetích osob při nelegálním zaměstnání, když je nerozhodné, zda žalobce neplnil účel pobytu a vykonával nelegální práci úmyslně nebo nedbalostně.
29. Soud se ztotožňuje s posouzením přiměřenosti rozhodnutí tak, jak ho provedl prvoinstanční orgán na str. 6 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaná na str. 10 svého rozhodnutí, a poukazuje na to, že žalobce v odvolání nepřiměřenost rozhodnutí nenamítal. Soud aprobejuje závěry správních orgánů, že při zohlednění všech výše uvedených okolností nelze mít za to, že by napadené rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života. Soud v postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení, a proto považuje i tuto žalobcovu námitku za nedůvodné.
30. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do

dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu